

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.227 van 10 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het op 6 augustus 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers kwamen op 13 oktober 2005 toe op Belgisch grondgebied en vroegen de volgende dag asiel aan.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 27 januari 2006 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 maart 2006 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Tegen deze beslissingen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State dat nog steeds hangende is.

1.4. Op 26 april 2006 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 8 oktober 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.7. Op 19 oktober 2007 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 27 juni 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekers werden hiervan op 6 augustus 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.9. Tegelijk met de in punt 1.8. vermelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging.

2.1. Voor zover het verzoekschrift de tweede bestreden beslissing tot voorwerp heeft, is het niet ontvankelijk aangezien tegen deze beslissing geen middel wordt ontwikkeld.

2.2. De Raad herinnert eraan dat onder “*middel*” conform vaste rechtspraak van de Raad van State moet worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.3. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman dat hij een middel van openbare orde wenst op te werpen. Hij verwijst naar “het verslag van de Ombudsman” en stelt dat er sprake is van een discriminatie tussen asielzoekers die een regularisatieaanvraag hebben ingediend en aan een hongerstaking deelgenomen hebben en hierdoor een voorlopige verblijfsvergunning gekregen hebben van de Dienst Vreemdelingenzaken en zij die niet aan een dergelijke actie hebben deelgenomen en verstoken blijven van een verblijfsvergunning. Verzoeker vraagt de Raad dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

2.4. Een middel gestoeld op de schending van het gelijkheidsbeginsel is niet van openbare orde (cfr. RVS nr. 160.824 van 29 juni 2006) en kan derhalve niet voor het eerst opgeworpen worden ter terechtzitting. Verder stelt de Raad op basis van de verklaringen van de verzoekende partij ter terechtzitting vast dat de beweerde schending van het gelijkheids-beginsel te dezen niet voortvloeit uit een wettelijke bepaling noch uit een

interpretatie daarvan, doch wel uit een praktische houding die de Dienst Vreemdelingenzaken aanneemt ten aanzien van hongerstakers, zodat er ook geen aanleiding bestaat om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, vermits de vraag geen betrekking heeft op een rechtsregel op grond van dewelke het geschil moet worden opgelost (cfr. RvS nr. 127.486 van 28 januari 2004).

2.5. Op het verzoek van verzoekers om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient derhalve niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak bovendien vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State en artikel 26 §2, 2°, 2de lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, het volgende bepaalt: *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”*

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing hen verplicht hun aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst of bevoegd voor hun land van herkomst. Verzoekers stellen dat deze motivatie totaal onjuist is en elke grondslag mist omdat België geen diplomatieke post heeft in Armenië en de Duitse ambassade, die de belangen van de Belgische staat in Armenië behartigt, systematisch en formeel weigert om aanvragen op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te aanvaarden. Verzoekers verwijten de verwerende partij dat zij niet de minste moeite heeft gedaan om te zeggen waar betrokkenen hun aanvraag dan wel moeten indienen. Verzoekers beweren vervolgens dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat *“de asielaanvraag van betrokkenen geen definitief karakter heeft”* en de Raad van State zich nog niet heeft uitgesproken over het beroep tegen de negatieve beslissing van de Commissaris-Generaal en de Raad van State deze beslissing kan vernietigen, wat volgens verzoekers betekent dat de elementen van hun asielaanvraag niet buiten beschouwing kunnen worden gelaten bij de behandeling van hun aanvraag artikel 9 bis.

3.2. Het enig middel is onontvankelijk voor zover het de schending van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet aanvoert, aangezien verzoekers in gebreke blijven uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregel wordt geschonden (cfr. supra punt 2.2.). Verwerende partij werpt bovendien terecht op dat de ingeroepen bepaling geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing, die de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet betreft.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt

in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.6. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.7. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 oktober 2007, die zich in het administratief dossier bevindt, haalden verzoekers volgende buitengewone omstandigheden aan:

"(...) A. Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, nogmaals een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden;

B.

Dat verzoekers politiek asiel aanvroegen op 14.10.2005;

Dat verzoekers het grondgebied ondertussen niet meer verlaten hebben;

Dat zij een negatieve beslissing ontvingen van het C.G.V.S. dd. 14 maart 2006, waartegen zij in beroep gingen bij de Raad van State;

Dat deze procedure nog steeds hangende is;

Dat verzoekers reeds een aanvraag tot regularisatie indienden, doch afgewezen werden;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat verzoekers een asielaanvraag indienden; dat deze procedure nog steeds hangende is voor de Raad van State;

Dat verzoekers als nieuw element wensen in te roepen dat de vrouw terug zwanger is en dient te bevallen op 4 november as; Dat het medisch attest in bijlage gevoegd wordt;

Dat zulks ook één van de redenen is waarom verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen;

D.

Dat verzoekers al hun belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

-dat verzoekers werkbereid zijn;

-dat verzoekers cursussen Nederlands volgen;

-dat zij contacten hebben met Belgen;

-dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

-dat er op termijn een nood zal zijn aan arbeidskrachten van vreemde origine, daar de Europese bevolking sterk aan het dalen is; dat beide verzoekers zich hier zullen inschakelen in het arbeidscircuit;

-dat verzoekers correct zijn met al hun betalingen;(..)"

3.9. De beweringen van de verzoekende partijen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Uit hun in punt 3.8. geciteerde aanvraag blijkt immers niet dat de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen. Bijgevolg kan de verwerende partij niet verweten worden daaromtrent niet te motiveren in de bestreden beslissing. De motiveringplicht in het licht van een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vereist niet dat verweerder gedetailleerde informatie dient te verstrekken aangaande de plaats waar verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland moeten indienen. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekers te verplichten terug te keren naar Armenië, wat nochtans de grondslag vormt van verzoekers kritiek. De bestreden beslissing is dan ook correct waar ze op een algemene wijze stelt dat verzoekers conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet hun aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland moeten indienen volgens de gewone procedure, zijnde via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

3.10. Waar verzoekers beweren dat de elementen van de asielaanvraag niet buiten beschouwing kunnen worden gelaten bij de behandeling van hun aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad vooreerst op dat het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen schorsende werking heeft (cf. RvS 9 januari 2003, nr. 114.349). Verder mist de kritiek van verzoekers feitelijke grondslag aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen wel degelijk in beschouwing werden genomen, aangezien ze het volgende stelt:

"Betrokkenen beweren dat ze vrezen voor hun fysieke integriteit en bedreigingen bij hun terugkeer naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De

loutere vermelding dat zij vrezen voor dat zij het voorwerp zullen uitmaken van bedreigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

3.11. De Raad acht het antwoord van de gemachtigde van de minister op de ingeroepen redenen van verzoekers om hun verblijfsaanvraag in België in te dienen afdoende, pertinent, deugdelijk en terzake dienend, derwijze dat het de bestreden beslissing die verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaart, schraagt. Er werd geen schending van de motiverings-plicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.